

Wahyu saking Gusti Yesus Kristus - Angka Pitu

Bebaya Katelu lan Munculé Kratoning Kapitu: Makna Profetik saka Hukum Minggu

Jeff Pippenger

2023-10-29

Ing bab sewelas kitab Wahyu, saksi loro iku kaangkat munggah menyang swarga minangka panji pratandha ing “jam kang padha” nalika “sapraseduluw péranganing kutha” ambruk. Ing jam iku “bilai kang kapindho wus kliwat; lan lah, bilai kang katelu teka kanthi énggal.” Islam iku kalasangka kapitu lan bilai kang katelu sing teka ing “jam” lindhu “angger-angger dina Minggu.”

Lan wong-wong mau krungu swara gedhé saka swarga, ngandika marang wong-wong mau, “Munggaha mréné.” Banjur wong-wong mau munggah menyang swarga ana ing méga; lan mungsuh-mungsuhé padha ndeleng wong-wong mau. Ing wektu iku uga ana lindhu gedhé, lan sapraseduluh kutha iku rubuh, lan ana pitung èwu wong mati déning lindhu mau; lan para sisane padha kataman wedi banget, lan padha ngluhuraké Allahé swarga. Bilai kang kapindho wis kliwat; lan lah, bilai kang katelu rauh bakal teka. Banjur malaékat kang kapitu muni kalasangkane; lan ana swara-swarga gedhé ing swarga, padha ngandika, “Karajan-karajaning jagad iki wus dadi karajané Gusti kita lan Kristusé; lan Panjenengané bakal ngrasuk pamaréntahan ing salawas-lawasé.” Lan para pinituwa patlikur, kang padha lenggah ana ing ngarsané Allah ing dhampar-dhamparé, padha sujud nganti rai tumungkul ing bumi, lan nyembah marang Allah, ngandika, “Dhuh Pangéran Allah Kang Mahakwasa, kawula sami matur nuwun dhumateng Paduka, yaiku Panjenengan kang ana, kang wus ana, lan kang bakal rawuh; awit Paduka sampun ngasta pangwasa Paduka kang ageng, lan sampun ngrasuk pamaréntahan. Lan para bangsa padha nepsu, lan bebendu Paduka wus rawuh, mengkono uga wektuné wong mati supaya padha diadili, lan supaya Paduka maringi ganjaran marang para kawula Paduka, para nabi, lan para suci, lan wong-wong kang wedi marang asma Paduka, kang cilik lan kang gedhé; sarta supaya Paduka numpes wong-wong kang numpes bumi.” Banjur Padalemané Allah kabuka ana ing swarga, lan ing Padalemané iku katon Pethining Prejanjiané; lan ana kilat-kilat, swara-swara, gludhug-gludhug, lindhu, lan udan ès gedhé. Wahyu 11:12–19.

Loro seksi mau munggah menyang swarga ana ing sajroning méga, kang kanthi profètis makili sawijining golongan malaékat. Kaya sing wis kasebut sadurungé ing artikel-artikel iki lan kaya sing kacathet ing Tabel-tabel Habakuk, Sister White nerangaké yèn nalika pesen-pesen siji-siji kang dipralambangaké minangka malaékat kapisan, kapindho, lan katelu lumebu ing sajarah profètis, pesen-pesen mau digambarake minangka malaékat tunggal; nanging pesen Babak Tengah Wengi digambarake déning akèh malaékat. Loro seksi iku kaangkat munggah menyang swarga nalika padha martakaké pesen Babak Tengah Wengi déning sawijining wadya bala malaékat; mulané padha kaangkat menyang swarga

“ana ing sajroning méga.”

“Nalika meh tekan pungkasaning pawartosé malaékat kapindho, aku mirsani sawijining pepadhang gedhé saka swarga sumunar marang umaté Allah. Soroting pepadhang iku katon padhang kaya srengéngé. Lan aku krungu swarané para malaékat nguwuh, ‘Lah, Sang Pangantèn Lanang rawuh; metua kowe kanggo manggihi Panjenengané!’”

“Iki iku sesambat ing tengah wengi, kang bakal maringi kakuwatan marang piwelinging malaékat kapindho. Para malaékat diutus saka swarga kanggo nggugah para suci sing kendho semangate lan nyawisake wong-wong mau tumrap pakaryan gedhé kang ana ing ngarepe. Wong-wong sing paling pinunjul kaprigelane dudu kang kapisan nampani piweling iki. Para malaékat diutus marang wong-wong sing andhap-asor lan setya, lan ndhesek wong-wong mau supaya nglairake sesambat, ‘Lah, Sang Manten Kakung rawuh; metua kowe padha marani Panjenengane!’ Wong-wong kang kapercayan nyuarakake sesambat iku banjur enggal tumindak, lan kanthi kakuwataning Roh Suci nglantarake piweling mau, sarta nggugah para sadulur padha kang kendho semangate. Pakaryan iki ora mapan ing kawicaksanan lan pamulanganing manungsa, nanging ing kakuwataning Allah, lan para suci Panjenengane kang krungu sesambat iku ora bisa nahan. Wong-wong kang paling rohani nampani piweling iki luwih dhisik, lan wong-wong kang biyèn mimpin ing pakaryan iku dadi kang pungkasan nampani lan mbiyantu nggedhekake sesambat, ‘Lah, Sang Manten Kakung rawuh; metua kowe padha marani Panjenengane!’” Early Writings, 238.

Nalika jamé lindhu, kang ngrusak saprasepuluhing kutha, pitung èwu wong dipatèni. Lindhu iku yaiku hukum Minggu ing Amérika Sarékat. Ing ramalan, kutha iku karajan, lan Amérika Sarékat iku saprasepuluhing karajan saka sepuluh raja ing Wahyu 17. Amérika Sarékat dirubuhaké déning lindhu saka hukum Minggu lan ora dadi karajan kaping nem saka ramalan Alkitab manèh, banjur ngalami transendhènsi dadi raja utama saka sepuluh raja, yaiku karajan kaping pitu saka ramalan Alkitab, kang bakal sarujuk masrahaké karajané marang kapausan, yaiku kang kaping wolu, kang asalé saka kang pitu.

Lan sungu sapuluh kang kokdeleng iku sepuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging bakal nampani pangwasa kaya para ratu sajroning sajam bebarengan karo kewan mau. Wong-wong iku saiyeg saeka praya, lan bakal masrahake kakuwasan lan kasektene marang kewan mau. Wong-wong iku bakal perang nglawan Sang Cempe, lan Sang Cempe bakal ngalahake wong-wong mau; amarga Panjenengane iku Gustine para gusti, lan Ratune para ratu; lan wong-wong kang ana bebarengan karo Panjenengane iku katimbangan, lan kapilih, lan setya. Panjenengane banjur ngandika marang aku: Banyu-banyu kang kokdeleng, ing papan kang didheggoni sundel iku, iku para bangsa, lan wong akeh, lan para nagara, lan basa-basa. Lan sungu sapuluh kang kokdeleng ana ing kewan mau, wong-wong iku bakal sengit marang sundel mau, lan bakal ndadekake dheweke tanpa apa-apa lan wuda, lan bakal mangan daginge, lan ngobong dheweke nganggo geni. Awit Gusti Allah wus nandurake ing sajroning atine supaya nindakake karsane, lan supaya padha sarujuk, lan masrahake karajane marang kewan mau, nganti pangandikane Gusti Allah kalakon. Lan wong wadon kang kokdeleng iku kutha gedhe

iku, kang mrentah para ratu ing bumi. Wahyu 17:12–18.

Sepuluh raja saka Perserikatan Bangsa-Bangsa “sarujuk” kanggo “nyerahake” “karajan”-é ing saindenging jagad “marang kéwan mau.” Wong-wong mau “duwé pikiran siji,” padha kaya nalika “rembugan bebarengan kanthi sarujuk,” ing Jabur wolung puluh telu. Ahab iku raja saka sepuluh taler, sing nindakaké sesambungan ora sah, yaiku laku jina, karo sundel saka Tirus ing Yesaya rong puluh telu. Sesambungan ora sah antarane Ahab lan Izebel minangka pralambang tumrap sesambungan ora sah antarane Herod lan Herodias ing jamané Élia, kang diwakili déning Yohanes Pambaptis. Herod iku wakil saka Kakaisaran Romawi, kang ing Daniel pitu, Kakaisaran Romawi dumadi saka sepuluh sungu. Sepuluh sungu mau dipralambangaké déning karajané Ahab sing dumadi saka sepuluh taler, lan loro-loroné padha maringi paseksi tumrap sepuluh raja saka Perserikatan Bangsa-Bangsa. Kanthi Ahab lan Herod makili nagara ing sesambungan-sesambungan ora sah mau, perané wong-wong mau yaiku nindakaké panganiaya marang para bidah kanggo sundel saka Tirus, kang ngidungaké lagu-laguné ing pungkasaning pitung puluh taun pralambang.

“Para ratu lan para panguwasa lan para gubernur wis nancepaké ing awaké dhéwé tandha antikristus, lan dilambangaké minangka naga kang lunga arep ngayahi perang nglawan para suci—yaiku wong-wong kang netepi pepakoné Allah lan kang nduwèni pracaya marang Gusti Yésus.” Testimonies to Ministers, 38.

Nalika hukum Minggu ditetepake, kéwan bumi mandheg mrentah minangka karajan kaping enem ing wangsit Kitab Suci, awit lagi waé nindakaké sundal karo Izebel, banjur njupuk pimpinan Perserikatan Bangsa-Bangsa. Sawisé kuwi, kéwan iku meksa saindenging jagad supaya ngadegaké reca kéwan sing nyakup jagad kabèh, kaya déné sadurungé padha wis kasil nindakaké iku ing nagarané nalika hukum Minggu.

Lan iya nasaraké wong-wong kang manggon ana ing bumi lumantar mujijat-mujijat kang diparingaké kuwasa marang dhèwèké supaya ditindakaké ana ing ngarsané kéwan iku; kanthi ngandika marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, supaya padha gawé reca tumrap kéwan iku, kang wis nandhang tatu déning pedhang, nanging isih urip. Lan dhèwèké diparingi kuwasa kanggo maringi napas urip marang reca kéwan iku, supaya reca kéwan iku bisa ngandika, lan njalari supaya sakehé wong kang ora gelem nyembah reca kéwan iku dipatèni. Lan dhèwèké njalari kabèh wong, cilik lan gedhé, sugih lan mlarat, wong mardika lan abdi, supaya padha nampa tandha ana ing tangan tengené, utawa ana ing bathuké: Lan supaya ora ana wong siji waé kang bisa tuku utawa adol, kajaba wong kang duwé tandha iku, utawa jeneng kéwan iku, utawa cacahé jenengé. Wahyu 13:14–17.

Ahab, Herod, sapuluh ratu saka Kakaisaran Romawi lan sapuluh ratu saka United Nations nggambarake naga kang lunga arep perang nglawan para suci, awit tansah gandhèkané Izebel kang nindakaké panganiaya marang wong-wong kang déning Izebel dianggep minangka bidah.

“Mangkono déné naga iku, utamané, nglambangaké Sétan, nanging ing teges kapindho, iku minangka pralambang Roma kafir.” *The Great Controversy*, 439.

Nalika ana lindhu ing hukum Minggu, ana “pitung ewu” wong sing “tiwas.” Ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh siji, “akeh wong kang katumpes.” Wong-wong sing katumpes nalika hukum Minggu rawuh iku yaiku wong-wong Advent Hari Ketujuh Laodikia sing durung nyawisake awake tumrap krisis iku. Cacah “pitung ewu” nggambarake sisa umat Allah. Allah ngandika marang Élia, ing mangsa krisis ing Gunung Karmèl, kang nggambarake krisis hukum Minggu, manawa ana “pitung ewu ing Israèl” sing durung nyungkemi dhengkul marang Baal. Rasul Paulus maringi katrangan bab iki.

Mulané aku kandha: Apa Allah wus nyisihaké umaté? Ora pisan-pisan. Awit aku uga wong Israèl, saka turuné Abraham, saka taler Benyamin. Allah ora nyisihaké umaté kang wis dingertèni sadurungé. Apa kowé ora ngerti apa kang dipangandikakaké déning Kitab Suci bab Élia? kepriyé dhèwèké nyenyuwun marang Allah nglawan Israèl, mangkéné: Gusti, para nabi Paduka wis dipatèni déning wong-wong mau, misbyah-misbyah Paduka wis dibubrak; lan aku mung kari dhéwékan, lan wong-wong mau nggolèki nyawaku. Nanging apa pangandikaning wangsulan Allah marang dhèwèké? Aku wis nyisihaké kanggo Aku dhéwé pitung ewu wong lanang, kang ora sujud nyembah reca Baal. Mangkono uga ing jaman saiki isih ana turahan miturut pilihaning sih-rahmat. Rum 11:1–5.

Tembung “pitung ewu” makili sawijining turahaning umaté Allah, nanging konteks ing ngendi wong-wong mau kaidentifikasi kanthi pralambang kudu digatekaké. Wong-wong sing katumpes déning lindhu ing hukum Minggu iku yaiku turahan saka wong-wong Advent Dina Kaping Pitu sing ora setya, sing ing kono lan ing wektu iku, kasandera déning Babil rohani modern. Ing sajarah kenabian Israèl kuna sing harfiah, nalika Babil ngrusak Yérusalèm kaping pindho saka telung kaping, ana sawijining turahan “pitung ewu” wong “prakosa” “saka nagara iku” sing digawa dadi tawanan.

Lan dheweke nggawa Yoyakhin menyang Babil, uga biyung ratu, para garwaning ratu, para punggawané, lan para priyagunging nagara; wong-wong mau kabèh digawa menyang pambuwangan saka Yérusalèm menyang Babil. Lan sakèhé para wong gagah prakosa, yaiku pitu éwu, sarta para tukang lan pandhé besi sèwu, kabèh wong kang kuwat lan pantes kanggo perang, iya wong-wong mau digawa dadi tawanan déning ratu Babil menyang Babil. Lan ratu Babil ngangkat Mattanya, pakliké Yoyakhin, dadi ratu nggantèni dhèwèké, sarta ngowahi jenengé dadi Zedekia. 2 Para Raja 24:15–17.

Sawisé para wong gagah prakosa ing Yérusalèm kasirnakaké déning lindhuing angger-angger Minggu, “bilai katelu teka kanthi enggal. Lan malaékat kapitu banjur muni kalasangkane.” Bilai katelu iku yaiku kalasangka kapitu kang dimunèkaké déning malaékat kapitu. Ing “jam” lindhu “angger-angger Minggu” iku—Islam nyerang!

Salah siji saka ciri utama Islam ing bilai kapisan lan kapindho yaiku kasunyatan sajarah manawa cara perangé béda karo taktik perang kang lumrah ditindakake sajroning sajarah

nalika wong-wong mau nggenepi peran kenabianné. Cara perangé yaiku nyerang kanthi ndadak lan ora kinira. Tembung “assassin” asalé saka pakulinan para prajurit Islam ing mangsa sajarah iku. Serangané padha kaya Kamikaze Jepang ing Perang Donya Kapindho. Para prajurit Islam ngarep-arep bakal mati nalika matèni sasarané. Awit saka iku, sawijining pakulinan kang lumrah tumrap para prajurit yaiku nyawisaké awak kanggo pati kanthi ngombé hashish nganti mendem sadurungé nyerang, supaya bisa nyuda rasa wedi marang pati. Nalika wong-wong mau nyerang korbané, serangan iku dumadakan lan ora kinira, lan gumantungé marang hashish kanggo nggayuh kahanan batin kang dikarepaké, digandhèngaké karo serangan kang rahasia, mbentuk dhasar etimologis tembung “assassin,” amarga gandhèngané karo tembung hashish.

Bilai kang katelu lan kalasangka kapitu “rawuh enggal.”

Mangkono uga, ing tanggal 22 Oktober 1844, utusaning prejanjian rawuh “ndadak” menyang padalemané. Sadhèrèk White nerangaké “kadadakan” rawuhipun utusaning prejanjian, sing tegesé bilih rawuhipun punika “ora diarep-arep.” Mulane kabèh patang “rawuh” sing katetepaké kaleksanan ing tanggal 22 Oktober 1844 mau kabèh padha ora diarep-arep lan ndadak.

“Rawuhipun Sang Kristus dados Imam Agung kita dhateng papan ingkang Mahasuci, kagem panyucèkaning pasamuwan suci, kados ingkang kauningakên wontên ing Daniel 8:14; rawuhipun Putraning manungsa dhateng Sang Sepuhing Dina, kados ingkang kapratélakakên wontên ing Daniel 7:13; lan rawuhipun Gusti dhateng padalemanipun, ingkang sampun kinandhakakên déning Maleakhi, punika sadaya minangka katerangan bab prastawa ingkang sami; lan punika ugi kaanggé nggambaraken rawuhipun pangantèn kakung dhateng palakrama, kados ingkang dipunandharakên déning Sang Kristus wontên ing pasemon bab sepuluh prawan, wontên ing Matius 25.” *The Great Controversy*, 426.

Pasemon bab sepuluh prawan maujud maneh nganti saben tembunge, mula kabèh papat “rawuh” sing kasembadan tanggal 22 Oktober 1844, uga bakal kasembadan maneh nganti saben tembunge ing wektu lindhu kang dadi hukum Minggu. Nalika menahi katrangan bab pasemon para prawan, Sister White nambah paseksi marang bukti sing nandhani sipat dumadakan lan ora kinira-kira sing dilambangaké ing lindhu hukum Minggu, yaiku panggenepan kang sampurna saka Pambengoking Wengi Tengah.

“Watak kapacak lumantar sawijining krisis. Nalika swara kang temen lan sregep ngumandhang ing tengah wengi, ‘Lah, pengantèn lanang rawuh; metua sira kanggo methukaké dhèwèké,’ para prawan kang padha turu padha tangi saka panggonan turuné, lan banjur katon sapa waé kang wis ndadèkaké panyawis tumrap prastawa iku. Kaloro golongan iku padha kaget tanpa siyaga, nanging siji wis siyap tumrap kaanan darurat, déné sijiné ketemu tanpa panyawis. Watak kapacak déning kaanan. Kaadaan darurat ngetokaké logam sejati saka watak. Sawijining bilai kang dumadakan lan ora dikira-kira, kasusahan merga kapitunan, utawa krisis, sawijining lelara utawa kasangsaran kang ora diarep-arep, samubarang kang ndadèkaké nyawa adhep-adhepan karo pati, iku bakal

ngetokaké kasunyatan batin saka watak. Bakal kabuktèkaké apa ana pracaya kang sejati marang janji-janji ing sabdané Allah utawa ora. Bakal kabuktèkaké apa nyawa iku disangga déning sih-rahmat utawa ora, apa ana lenga ana ing wadhah bebarengan karo damar.”

“Mangsa-mangsa pacoban tumeka marang saben wong. Kadospundi kita tumindak nalika wonten ing sangandhaping pacoban lan pangujining Allah? Menapa pelita kita dados mati? utawi kita taksih njagi supados tetep murub? Menapa kita sampun siyap ngadhepi saben kaanan darurat lumantar sesambetan kita kaliyan Panjenenganipun ingkang kebak sih-rahmat lan kayekten? Gangsal prawan ingkang wicaksana boten saged maringi watakipun dhateng gangsal prawan ingkang bodho. Watak kedah kabentuk déning kita piyambak minangka pribadi-pribadi.” Review and Herald, October 17, 1895.

Nalika ana lindhuing undhang-undhang Minggu, Amérika Sarékat mandheg dadi karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci. Sisaning wong pitung éwu Adventis Laodikia sing durung nyawisaké awaké kanggo krisis, bakal nduduhaké watak sing wis siyap nampani tandha kéwan galak. Banjur Islam dumadakan rawuh kanthi tanpa kinira, awit “bilai katelu enggal rawuh” nalika “malaékat kapitu” muni!

Patang “rawuhipun” ingkang kabèh kaleksanan ing tanggal 22 Oktober 1844 lajeng dipunwangsulaken malih. Rawuhipun ingkang kapisan nandhani kawiwitanipun pangadilan, minangka panggenapanipun Daniel wolung ayat patbelas. Menika netepaken pawartosipun malaékat ingkang kapisan, ingkang ngumumaken bilih “wektu” pangadilanipun sampun dumugi. Panggenapan punika dados pralambang tumrap “wektu” lindhu, ingkang kawiwitan wonten ing angger-angger Minggu, lan punika “wektu” nalika Islam nggawa “pangadilanipun” tumrap Amérika Sarékat amargi dipunleksanakakenipun angger-angger Minggu.

Utusan prejanjian ing Malakhi pasal telu rawuh kanthi dadakan menyang padaleman suci kang wus Panjenengané wungokaké sajroning patang puluh nem taun, wiwit taun 1798 tekan 1844, kanggo lumebu ing prejanjian karo para “Lewi” saka sajarah Millerite. Nalika lindhuing angger-angger Minggu kelakon, utusan prejanjian iku rawuh kanthi dadakan kanggo lumebu ing padaleman suci balung-balung garing wong mati kang kawungokaké manèh, kanggo lumebu ing prejanjian karo para “Lewi” saka sajarah satus patang puluh papat ewu.

Nalika lindhuing undhang-undhang Minggu, Putraning manungsa rawuh marang Sang Rama kanggo nampa karajan minangka kasampurnaning Daniel pitu ayat telulas, kaya déné Panjenengané wus nindakaké iku ing tanggal 22 Oktober 1844, awit ing “jam” lindhu iku ana “swara-swara ing swarga,” kang ngumumaké manawa “karajan-karajaning jagad iki wus dadi karajané Pangéran kita lan Sang Kristus kagungané; lan Panjenengané bakal mrentah ing salawas-lawasé, tanpa wekasan. Lan para pinituwa patlikur, kang lenggah ana ing ngarsané Gusti Allah ing dhampar-dhamparé, padha sujud sumungkem lan nyembah Gusti Allah, Pangandikané: Dhuh Gusti Allah Kang Mahakwasa, kawula sami munjuk panuwun

dhumateng Paduka, ingkang wonten, ingkang wus wonten, lan ingkang badhé rawuh; awit Paduka sampun ngagem kakiyatan Paduka ingkang ageng, lan sampun jumeneng dados Raja.”

Ing sajroning wektuning lindhu, nalika pangadilan Panjenengané wis rawuh, lan saksi loro, sing sadurungé wis kawungokaké urip manèh saka dalan panggonan wong-wong mau dipatèni, padha ngadeg. Banjur, kados tentara gedhé kang rosa, wong-wong mau kaangkat munggah menyang swarga, déné sésa pitung éwu Adventis Laodikia padha disirnakaké. Gandum kang wicaksana ing kana lan nalika iku uga wis kapisah saka ilalang kang bodho. Kristus banjur nampi Kratoné, lan kalasangka kapitu muni, kang uga bilai kaping telu, kang rawuh kanthi dadakan lan ora kinira-kira, lan banjur “para bangsa” padha “nesu, lan bebenduning Paduka wis rawuh.”

Nggugah bebenduning bangsa-bangsa iku minangka peran kenabian Islam, lan iku diwiwiti ing wektuning lindhu lan lumaku terus nganti pungkasane mangsa kasempataning manungsa lan pitu pageblug pungkasan, kang kaandharake déning tembung, “bebendu Paduka sampun rawuh.” Ing antarané ukum Minggu ing Amérika Sarékat lan pungkasane mangsa kasempatan, nalika bebenduning Allah kawejangaké lumantar pitu pageblug pungkasan—bilai katelu, sawijining pralambang Islam; slomporet kapitu, sawijining pralambang Islam; lan nggugah bebenduning bangsa-bangsa, sawijining pralambang Islam;—iku nyedhiyakaké telung seksi pralambang manawa piwulang Babag Tengah Wengi iku minangka kasampurnaning tekane Islam ing wektu ukum Minggu.

Kados ta ing wiwitaning gerakan Millerit, pawarta Midnite Cry iku minangka pambeneran tumrap pratandha wektu kang kabukten ora kaleksanan. Ing sajarah Millerit, kegagalan iku dumunung ing prakara kang dipratelakake bakal kelakon. Ing sajarah Millerit ing wiwitan, golongan Filadelfia ngaturake pratandha wektu kang kabukten ora kaleksanan, awit Gusti Allah nahan asta Panjenengane ngungkuli sawijining kaluputan ing bagan taun 1843.

Ing gerakan Laodikia ing pungkasaning Future for America, Gusti Allah ora naté nyawisaké asta-Né kanggo nutupi kalepatan mau. Iku tangan manungsa kang nutupi kayektèn manawa wektu ora kena dienggo manèh ing panrapan kenabian. Tangan manungsa nggambarake pakaryan manungsa.

Ing gerakan pungkasan saka wong satus patang puluh papat ewu, kaluputan ing nerapake wektu iku dosa, awit penerapan wektu sunnat iku ora kena dienggo maneh. Penerapan wektu kang dosa iku dilambangaké déning Musa nalika ora nggatèkaké dhawuhé Allah supaya nyunat anaké lanang, lan uga dilambangaké déning Uza nalika ora nggatèkaké dhawuhé Allah yèn mung para imam kang oleh nyekel pethi prajanjian. Dudu karsané Pangéran manawa salah siji saka tumindak dosa utawa kalalènan kuwi kelakon déning umaté Allah. Dosa mung nduwèni siji teges, yaiku panerak marang angger-angger. Musa nerak angger-anggeré Allah bab sunat, Uza nerak angger-anggeré Allah bab papan suci, lan gerakan iki nerak angger-angger sunnaté Allah. Israèl jaman kuna kapasrahaké dadi panyimpening angger-anggeré Allah, lan gerakan Adven ing wiwitan lan pungkasané uga

kapasrahaké dadi panyimpening kayektèn-kayektèn sunnaté Allah.

Sajroning kasangsaranipun, Zipporah sanalika nindakaken piyambak tumindak nyunat putranipun, kanthi mekaten nggambaraken pamratobat ingkang kedah enggal dipratelakaken déning para ingkang kagayut ing gerakan punika marga saking pasifitas dosa, yaiku ngénggèni panyandhingan unsur wekdal kaliyan pekabaran punika. Mekaten ugi Dawud nduduhaken pamratobat ingkang abot tumrap tumindaking Uzzah. Manawi gerakan punika mbantah bilih panganggén unsur wekdal wonten ing ramalan tanggal 18 Juli 2020 punika kanthi satunggal cara leres, bilih piye kemawon punika karsanipun Allah, punika sami kemawon kaliyan mbantah bilih Musa lan Zipporah satemenipun boten prelu netepi dhawuh-dhawuh Allah ingkang cetha, lan bilih Allah satemenipun boten nggatèkaken punapa Uzzah ndemèk pethi prajanjian punika. Tanggal 18 Juli 2020 punika satunggaling ramalan palsu, lan unsur ingkang palsu punika inggih unsur wekdal.

Kasunyatan-kasunyatan punika badhé dipunrembag langkung jero malih wonten ing artikel salajengipun.

“Gusti wis nedahaké marang aku yèn piwulang malaékat katelu kudu lunga, lan kudu dipratelakaké marang para putraning Gusti sing kasebar, lan yèn piwulang iku aja digantungaké marang wektu; awit wektu ora bakal dadi ujian manèh. Aku weruh yèn sawetara wong lagi nampa geger semangat palsu sing muncul saka martakaké wektu; déné piwulang malaékat katelu iku luwih kuwat tinimbang apa sing bisa diwènèhaké déning wektu. Aku weruh yèn piwulang iki bisa madeg ana ing dhasaré dhéwé, lan yèn piwulang iki ora mbutuhaké wektu kanggo nguwataké, lan yèn piwulang iki bakal lumaku kanthi kakuwatan kang gedhé, lan nindakaké pakaryané, lan bakal dirampungaké kanthi kabeneran.” Experience and Views, 48.